

Ongeboren

Ongeboren

Aletha de Regt

Schrijver: Aletha de Regt
Coverontwerp: Aletha de Regt
ISBN: 9789403851211
© A. de Regt

Hoofdstuk 1 – Eerste blik

Ik rook hem nog voor ik hem zag.

Elke ochtend hetzelfde patroon. Half negen, zwarte koffie, weinig woorden. Maar vandaag was anders. De lucht was fris, het grind kraakte onder zijn schoenen, en ik voelde een trilling ergens diep in mijn buik toen de deurbel van de koffiëbar rinkelde.

Hij liep binnen alsof hij hier thuishoorde. Alsof hij dit straatje, deze geur van versgemalen bonen, deze krakende houten vloer al jaren kende. Hij droeg een donkergrijs colbert over een wit T-shirt, zijn haar nog iets te rommelig voor een echte kantoorman. Maar zijn blik: heldergrijs, scherp die bleef hangen.

"Zwart, als altijd?"

vroeg ik, mijn hand al richting het espressoapparaat.

Hij glimlachte, iets langer dan normaal. "Doe vandaag maar iets anders. Iets wat jij lekker vindt."

Dat was nieuw.

Ik voelde mijn hart iets sneller slaan terwijl ik de melk begon op te schuimen. "Avontuurlijk vandaag?"

"Gewoon... even iets anders. Nieuwe dag, nieuwe start." Hij leunde tegen de toonbank. "Ik ben Axel, trouwens."

Ik knikte, iets te snel. "Brooke."

"Dat dacht ik al," zei hij. "Staat op je naamplaatje."

Stom. Ik lachte ongemakkelijk terwijl ik zijn cappuccino voor hem neerzette. Onze vingers raakten elkaar net niet. Hij liet bewust ruimte, maar toch voelde het alsof hij dichterbij was dan wie dan ook op dat moment.

"Zeg Brooke... neem jij ook pauze? Of ben je zo iemand die zichzelf vergeet?"

Die vraag bleef hangen.

"Ik vergeet mezelf niet," zei ik, iets feller dan ik bedoelde. "Soms is het gewoon... makkelijker om anderen voor te laten gaan."

Hij keek me even aan, alsof hij iets zag wat ik zelf nog niet wist.
“Misschien moet je daar eens mee stoppen.”

Ik wist niet wat ik daarop moest zeggen. Hij nam zijn cappuccino, knikte nog één keer en liep de deur uit, alsof hij precies wist wat hij achterliet: een meisje dat ineens minder zeker wist wie ze eigenlijk was.

Hoofdstuk 2 – Koffie, vragen en een onbekend verleden

Het duurde drie dagen voor ik hem weer zag.

Ik deed alsof het me niet opviel. Alsof ik hem niet verwachtte elke ochtend om vijf over half negen, met die zelfverzekerde tred en het lichte tikken van zijn sleutels tegen zijn koffiebeker. Maar ik betraptte mezelf erop dat ik de klok steeds vaker in de gaten hield, dat ik iets te snel omkeek bij het rinkelen van de deurbel.

Toen hij eindelijk weer binnenkwam, was het alsof de ruimte helderder werd.

"Je was er even niet?" vroeg ik, terwijl ik al automatisch de melk pakte.

"Vergadering buiten de stad," zei hij.

"Maar ik dacht aan die cappuccino. Meerdere keren. Was verrassend goed."

Ik glimlachte. "Misschien moet je mij vaker laten kiezen."

Hij leunde weer op de toonbank, iets dichterbij deze keer.

"Misschien moet jij eens mee naar buiten. Koffie ergens anders, zonder schort."

Mijn hart sloeg over. Het was zo direct, en toch niet brutaal. Alsof hij precies wist hoe ver hij kon gaan zonder me af te schrikken.

"Wanneer?"

Hij trok een wenkbrauw op. "Meteen?"

Ik schoot in de lach. "Je weet dat ik werk, toch?"

"Ik neem je na je shift mee. Als je wil." Zijn stem was rustig, maar zijn ogen gleden over mijn gezicht alsof hij daar iets zocht. Misschien bevestiging. Of een reden om het níet te vragen.

"Oké," zei ik. Simpel. Maar van binnen gierde het.

Twee uur later stonden we buiten. De zon hing laag en goot goud over de stenen van de stad. Hij liep langzaam, alsof hij niet zozeer ergens heen wilde, maar vooral *met mij* wilde lopen.

"Wat doe je buiten deze bar?" vroeg hij.

"Leven," zei ik luchtig. "Een beetje tekenen. Wandelen. Soms verdwalen. Ik heb niet echt een plan."

"Dat klinkt... eerlijk," zei hij. "Ik heb juist altijd plannen.

Had ik al op de middelbare school. En alles moest volgens schema."

Ik keek hem aan. "En? Werkt dat?"

Hij haalde zijn schouders op. "Ik heb nu een fulltime kantoorbaan waar ik koffie nodig heb om te functioneren. Dus ja, het werkt. Maar het maakt me niet gelukkig."

We liepen door tot we bij een klein parkje kwamen.

Hij ging zitten op een verweerd bankje. Ik volgde.

Hij keek naar de lucht, maar sprak zacht. "Ben je ooit iemand verloren?"

De vraag overviel me.

"Ja," zei ik uiteindelijk. "Meer dan één iemand. Maar niet op de manier die je denkt."

Hij knikte, alsof hij het begreep zonder uitleg nodig te hebben.

"Ik ook," zei hij. "En soms denk ik dat verlies een soort... opening achterlaat. Voor iets anders. Iets kouds."

Ik rilde. Niet van de wind.

"Je bedoelt rouw?"

"Misschien. Of iets dat zich vastbijt als je te lang achterom kijkt."

Het werd even stil.

Geen ongemakkelijk stil, maar geladen.

Zijn blik hing aan de lucht,

de mijne aan hem.

Voor het eerst voelde ik dat deze jongen,

deze man,

niet zomaar iemand was.

Hij droeg iets met zich mee.

Net als ik.

En ergens heel diep wist ik: dit wordt geen gewoon verhaal. Dit wordt iets wat ik nooit zal vergeten. Of het goed afloopt of niet.

Hoofdstuk 3 – Zien wat je wilt

Axel belde de volgende ochtend. Niet via app, niet via social media. Hij belde. Wie doet dat nog?

“Heb je al ontbeten?” vroeg hij, zijn stem nog een beetje schor van slaap.

Ik keek naar mijn telefoon. Het was zaterdag, iets voor negen. Mijn kamer was koud, mijn sokken lagen verspreid onder het bed. Ik had nog geen koffie gehad en voelde me allesbehalve toonbaar.

“Net wakker,” mompelde ik, terwijl ik met één hand mijn haar uit mijn gezicht veegde.

“Mooi. Trek iets aan waarin je kunt ademen. Ik haal je over twintig minuten op.”

Ik wilde nee zeggen. Vragen waarheen, waarom zo vroeg, of dit niet een beetje snel ging. Maar in plaats daarvan hoorde ik mezelf fluisteren: “Oké.”

Twintig minuten later stond hij voor mijn deur, in een hoodie en sportbroek. Hij droeg een koffiebeker in de ene hand en zijn autosleutels in de andere. Zijn haar zat warrig en zijn glimlach was onmiskenbaar zelfverzekerd.

“Voor jou. Zonder suiker. Want je bent al zoet genoeg,” zei hij.

Ik lachte, meer uit ongemak dan plezier, maar het werkte. Er was iets aan hem een soort ontspannen kracht alsof hij elke ruimte bezat waar hij in stapte. Hij keek me aan met die intense blik, net iets te lang. Niet ongemakkelijk, maar ook niet helemaal normaal.

We reden de stad uit, naar een oud spoorbruggetje bij een kleine beek. De plek voelde verborgen, alsof hij het al jaren kende. Een plek waar je kwam om je hoofd leeg te maken... of om na te denken over dingen die je niet hardop durfde te zeggen.

Hij legde een deken neer op het gras.

"Kom. Zit."

We praatten lang. Hij vertelde over zijn studie communicatie en marketing, zijn liefde voor analyse, gedrag, patronen.

"Ik vind het fascinerend hoe mensen zich laten leiden door iets kleins. Een woord. Een blik.

Een herinnering die je oproept, zonder dat ze het zelf doorhebben."

"Dat klinkt best manipulatief," zei ik met een halve glimlach.

Hij trok één wenkbrauw op. "Manipulatie is een negatief woord voor iets wat in essentie normaal is. Mensen beïnvloeden elkaar de hele tijd. Je doet het zelf ook."

Ik trok mijn knieën op en sloeg mijn armen eromheen. "Dat bedoel je vast als een compliment, maar het klinkt een beetje... intens."

Hij lachte, maar zijn ogen bleven serieus. "Ik hou gewoon van eerlijkheid. Jij ook, toch?"

Later liepen we over een smal paadje tussen de bomen. De herfst zat overal in de lucht: natte bladeren, koude grond, kale takken. Hij reikte me zijn hand aan toen ik bijna struikelde over een omgevallen boomstronk.

"Je mag best op mij leunen, weet je," zei hij met een scheef lachje.

"Ik red me wel," zei ik, en trok mijn hand snel terug.

Zijn blik verschoof even. Niet beledigd, eerder... teleurgesteld.

"Je hoeft niet altijd zo op je hoede te zijn," zei hij. "Niet bij mij."

"Ik ben niet op m'n hoede."

"Je lichaam zegt iets anders."

Ik voelde mijn gezicht warm worden. Dat soort opmerkingen dat mensen dachten te weten wat ik voelde, wat ik dacht irriteerde me.

"Misschien moet je me gewoon laten zijn wie ik ben," zei ik, wat scherper dan ik wilde.

Hij stopte even met lopen.

"Je hoeft je niet aangevallen te voelen, Brooke. Ik probeer alleen te begrijpen waar jij vandaan komt."

Een ongemakkelijke stilte volgde.

"Sorry," mompelde ik uiteindelijk.

"Het is gewoon... lastig. Soms. Gewoon, dingen."

Hij knikte. "Dan moet je me dingen laten zien. Niet alleen je glimlach.

We liepen verder, en de spanning zakte langzaam weg. Hij vertelde over zijn kindertijd, over een vader die nooit tevreden was, een moeder die alles maar slikte. Hoe hij had geleerd om dingen te zeggen vóór mensen ze zelf konden voelen. "Dan blijf je de baas over het gesprek," zei hij. "Over jezelf."

Ik knikte, maar iets in zijn woorden bleef kleven. Alsof hij alles wat hij zei zorgvuldig woog als een politicus die je moest vertrouwen, maar nooit echt kon kennen.

Die avond nodigde ik hem bij mij thuis uit. Geen groot ding. Gewoon pizza, een serie die we allebei al half hadden gezien, iets warmes op de achtergrond. Toch voelde het groots.

Intiem.

We zaten op de bank, onze schouders net niet tegen elkaar. De sfeer was ontspannen tot hij zijn telefoon pakte.

"Mag ik jouw wifi even?" vroeg hij.

"Tuurlijk," zei ik, en noemde hem de naam en het wachtwoord.

Hij tikte het in, liet z'n telefoon in zijn hand liggen.

Toen zag ik het. Hij keek naar mijn scherm. Mijn telefoon lag op tafel, vergrendeld, maar ik had net een melding gekregen van een vriendin. Hij keek net iets te lang. Alsof hij probeerde te lezen wat er stond.

"Alles oké?" vroeg ik.

Hij keek op, glimlachte. "Ja hoor. Gewoon benieuwd of je nog met andere jongens appt."

Hij zei het luchtig, maar ik voelde hoe het gewicht van zijn woorden binnenkwam.

"Sorry?" zei ik, verbaasd.

"Niet zo serieus," grijnsde hij. "Gewoon grapje."

"Oké..."

Ik dwong mezelf te lachen, maar diep vanbinnen voelde het niet als een grap.

Het was een test. Dat wist ik zeker. En ik had niet door hoe vaak hij die al zou gaan doen.

Tegen de tijd dat hij vertrok, hield hij mijn gezicht even tussen zijn handen. Zacht, bijna teder. Maar zijn blik had iets vastbeslotens.

"Je voelt het toch ook wel, hè?" zei hij. "Dit is anders. Jij en ik."

Ik knikte. Niet omdat ik het zeker wist, maar omdat ik wilde dat het zo was. Omdat het lang geleden was dat iemand me zo aankeek. Alsof ik belangrijk was. Gewild.

"Laat me je niet in de war brengen," zei hij. "Ik wil alleen dat je weet: ik kies jou."

Hij zei het alsof het een belofte was. Of een waarschuwing. Ik wist het verschil niet meer.

Toen hij weg was, deed ik de deur dicht, leunde er met mijn rug tegenaan en sloot mijn ogen. Alles voelde warm en verward tegelijk.

Wat voelde als vlinders... was misschien iets anders.

Maar ik wilde dat het vlinders waren.

Ik zag wat ik wilde zien.

Voor nu.

Hoofdstuk 4 – Dichterbij

De dagen met Axel kregen iets vertrouwds, iets zachts. Alsof ik in een verhaal stapte dat zich langzaam voor me ontvouwde, bladzijde voor bladzijde. Hij belde bijna elke ochtend. Niet opdringerig, eerder ritueel. Soms met koffie, soms met alleen zijn stem.

"Zeg maar waar je zin in hebt vandaag," vroeg hij op een dinsdag.

"Eten? Wandelen? Gewoon praten?"

"Alles," zei ik. En ik meende het.

Hij haalde me die avond op bij de koffiebar. Mijn collega Nadine gaf me een schuine blik toen ik mijn schort uittrok.

"Gaat goed hè, tussen jullie?" zei ze terwijl ze de toonbank schoonveegde.

Ik haalde mijn schouders op. "We zien wel."

"Ja ja," grijsde ze. "Je gezicht zegt 'we zien wel', maar je ogen zeggen 'ik heb vlinders op speed'."

Ik lachte. Ze had gelijk.

We liepen naar een klein restaurantje dat ik nog niet kende. Axel zei dat hij er vroeger met zijn moeder kwam, voor hij op kamers ging. Het was warm binnen, houten tafels, zachte jazz op de achtergrond. Hij hield de deur voor me open. Kleine dingen die ik niet gewend was, maar die hij vanzelfsprekend leek te vinden.

Tijdens het eten vroeg hij me naar mijn dromen. Geen standaardvragen. Echte vragen. Moeilijke ook.

"Waar zie je jezelf over vijf jaar?"

Ik dacht even na. "Misschien een eigen koffietentje. Met kunst aan de muren. Eigen werk. Of anders kinderboeken illustreren."

"Kinderboeken?" Hij trok zijn wenkbrauw op. "Had ik niet achter je gezocht."

"Waarom niet?"

"Je hebt iets... rauws. Serieuzer."

Ik voelde iets steken, maar hij glimlachte erbij.
Misschien was het een compliment.

Na het eten liepen we zwijgend terug naar zijn auto. De lucht was helder, sterren prikten door het donker heen. Zijn hand raakte per ongeluk de mijne. Daarna per ongeluk nog een keer.

En toen hield hij hem vast.

Niet twijfelend. Niet opdringerig. Gewoon... warm.

Bij mijn voordeur bleef hij staan. Onze vingers nog steeds verstrengeld.

"Ik wil je kussen," zei hij zacht. "Maar alleen als je dat ook wilt."

Ik antwoordde niet met woorden. Ik ging op mijn tenen staan, legde mijn hand tegen zijn kaak, en drukte mijn lippen tegen de zijne. Zijn handen vonden mijn middel. De straat verdween. Mijn hoofd, mijn zorgen, mijn verleden alles loste even op in hem.

Toen we loslieten, keek hij me aan alsof hij me net écht gezien had.

"Je bent gevaarlijk mooi, weet je dat?" fluisterde hij.

Ik lachte. "Dat valt wel mee."

"Nee," zei hij. "Je snapt nog niet wat je met mensen doet. Maar ik wel."

Ik wist niet wat ik daarop moest zeggen. En ergens wilde ik dat ook niet.

Later die week stond ik hem onverwachts op zijn werk op te wachten. Hij had verteld dat hij tot laat zou vergaderen, en ik dacht: waarom niet verrassen?

De receptionist keek me vragend aan. "Kan ik helpen?"

"Ik ben op zoek naar Axel Kramer," zei ik. "Ik ben zijn vriendin."

Gek om dat te zeggen. Maar ook... goed.

Ze wees naar een glazen vergaderruimte. Ik liep erheen. Axel zat aan een tafel met drie mensen. Twee mannen, één vrouw. Ze lachten om iets. De vrouw raakte even zijn arm aan. Niets bijzonders. Vriendelijk. Maar iets in mij kneep toch samen.

Hij zag me. En zijn gezicht veranderde. Snel. Te snel. Van ontspannen naar strak. Hij stond op, liep naar buiten.

"Wat doe je hier?" vroeg hij zacht, niet boos, maar wel... gespannen.

"Ik wilde je verrassen. Pizza halen na je werk of zo."

Hij zuchtte. "Sorry. Ik had het even niet verwacht. Die collega..." Hij keek achterom. "Ze is nogal... aanwezig. Ze bedoelt niks met dat aanraken."

"Ik dacht daar niet eens aan," loog ik.

"Goed," zei hij. "Ik wil gewoon niet dat je denkt dat er iets is. Er is niets. Jij bent alles, oké?"

Ik knikte, hoewel het allemaal iets té defensief klonk voor iets wat 'niks' was.

Zondag stelde hij voor dat ik zijn ouders zou ontmoeten.

"Zullen we ze opzoeken? Gewoon, even een koffie.

Mijn moeder wil al weken weten wie je bent."

Ik vond het snel, maar zijn blik was zo open dat ik niet wilde twifelen. "Oké. Lijkt me leuk."

Ze woonden in een huis met veel glas, alles strak en wit. Zijn moeder begroette me met een beleefde glimlach, geen knuffel. Zijn vader knikte kort, alsof hij net zijn krant had moeten neerleggen.

Ze praatten voornamelijk met Axel. Over werk, plannen, verzekeringen. Zijn moeder stelde me vragen, maar het klonk als een interview. Op een gegeven moment zei ze: "Werk je alleen in die bar, of is het tijdelijk?"

"Voor nu is het prima," zei ik. "Maar ik teken ook. Ik wil iets met illustraties doen."

Ze glimlachte. Niet denigrerend, maar ook niet geïnteresseerd.

Alsof ze het antwoord al kende.

Axel keek ongemakkelijk, alsof hij zich schaamde.

Of zich ertussen wilde plaatsen.

Zijn hand vond de mijne onder tafel. Koud, gespannen.

Later in de auto was hij stil.

"Ik had je niet moeten meenemen," zei hij ineens.

"Waarom niet?"

"Omdat ze... moeilijk zijn. Jij verdient beter."

"Ik vond het niet erg."

Hij draaide zijn hoofd naar me. "Je zegt dat nu, maar straks ga je dat gevoel ook krijgen. Dat ze denken dat jij niet goed genoeg bent. Maar jij bent beter dan dat. Beter dan wie dan ook die ik ooit heb meegenomen."

Ik wist niet zeker of dat iets goeds was. Maar ik voelde me op dat moment belangrijk.

Gekozen.

Die avond sliep hij voor het eerst bij mij.

Het ging vanzelf, als een zachte beweging die al lang bezig was. Geen haast. Geen druk. Alleen warmte, ademhaling, ogen die elkaar bleven zoeken.

Hij was voorzichtig. Aandachtig. Elke aanraking voelde als een bevestiging dat ik meer was dan een voorbijgaande fase.

En toen we daarna samen onder mijn dekbed lagen, zijn hoofd tegen mijn schouder, zijn hand rustend op mijn buik, voelde ik voor het eerst in tijden... compleet.

"Ik wil je niet meer loslaten," fluisterde hij.

"Dan doe je dat toch niet?"

"Zeg het maar," zei hij. "Dan blijf ik voor altijd."

Het klonk romantisch. En dat was het ook.

Hoofdstuk 5 – Alles van jou

De dagen met Axel kregen een ritme waar ik me blindelings in liet vallen.

Hij begon mijn ochtenden.

Mijn avonden. Mijn gedachten ertussenin.

We waren geen 'wij' meer die aan het aftasten waren we *waren* gewoon.

Als vanzelfsprekend. Alsof we al jaren samen ademden.

Soms bleef hij slapen. Soms bleef ik bij hem. We begonnen spullen over en weer te verplaatsen: een tandenborstel, een hoodie, een mok die 'Brooke's Koffie' op zijn aanrecht kreeg.

"Ik wil je hier,"

zei hij op een avond terwijl ik mijn haar in een knot draaide voor de spiegel.

"Hier...zoals...nu?Of...hier...zoals...wonen?"

Hij kwam achter me staan, zijn handen op mijn heupen, zijn lippen net onder mijn oor.

"Wonen. Wakker worden met jou. Weten dat je er bent."

Ik glimlachte naar zijn spiegelbeeld, maar vanbinnen voelde het als een schok.

Een zachte, warme schok, maar toch.

De eerste keer dat ik echt aan onze relatie twijfelde, was toen ik hem introduceerde aan één van mijn collega's, Amir.

Amir werkte al drie jaar in de koffiebar en was als een grote broer voor me. Plagerig, maar altijd respectvol. Axel kwam me ophalen na een middagdienst, en Amir maakte een grap terwijl ik m'n jas aantrok.

"Zo, en dit is de mysterieuze man waar we nooit iets over mogen weten?"

Axel lachte kort. "Je praat veel over mij, dus?"

"Meer over hoe vaak ze bloost als je langskomt," zei Amir.

Ik lachte ongemakkelijk. Axel niet.
Hij stak zijn hand uit. Kort, stevig.
“Leuk je te ontmoeten.”
Amir’s ogen werden iets kleiner.
Hij voelde het ook.
Die spanning in Axel’s handdruk.
Toen we naar buiten liepen, zei Axel: “Goede vriend van je?”
“Ja, gewoon collega. Net als een broer.”
Hij knikte, maar zijn kaaklijn spande iets aan.
“Je hebt nooit verteld dat je zo goed met hem was.”
“Ik vertel je niet álles. Dat hoeft toch ook niet?”
Hij haalde zijn schouders op. “Nee, nee. Natuurlijk niet. Vergeet het maar.”
Maar ik vergat het niet. Niet de blik. Niet de toon. Niet de manier waarop zijn hand de mijne iets steviger vasthield op weg naar zijn auto.

Toch voelde ik me op mijn gemak bij hem. Misschien zelfs méér dan dat.
Zijn aanwezigheid had iets rustgevends zolang hij in de kamer was, voelde alles minder chaotisch. Hij maakte plannen, wist waar hij naartoe wilde, en het leek alsof ik onderdeel was van dat plan. Niet als bijzaak. Als centrum.
“Ik heb een huis op het oog,” zei hij op een middag. “Voor later. Als we er klaar voor zijn.”
“Een huis?” vroeg ik.
“Gewoon. Iets voor ons. Als jij dat ook wilt.”
Hij gooide het luchtig op, maar de woorden bleven hangen.
Een huis. Samen. Toekomst.
Het klonk als iets wat je opbouwt met iemand die je vertrouwt. En ik vertrouwde hem... toch?

Een week later stelde hij voor dat ik meeding naar een etentje met zijn vrienden van de universiteit.

“Het zijn geen feestbeesten of zo. Gewoon twee stellen. Jij gaat ze leuk vinden.”

Ik deed mijn best. Jurkje, hakken, eyeliner. Ik voelde me mooi.

Axel keek me aan alsof ik een kunstwerk was.

“Je bent alles wat ik nooit dacht te vinden,” zei hij toen we de deur uitgingen.

Het etentje verliep soepel. Zijn vrienden waren aardig, grappig, geïnteresseerd.

Een van de vrouwen vroeg hoe we elkaar hadden leren kennen. “Koffiebar,” zei Axel. “Ik kwam elke dag. En zij was er. Alsof het zo moest zijn.”

Ze glimlachte. “En nu al zo serieus?”

Hij keek naar me. “Als je het voelt, dan weet je het. Toch, Brooke?”

Ik knikte. Maar iets aan die vraag bleef haken.

Nu al zo serieus?

Was het snel gegaan?

Ja.

Stoorde dat me?

Nee... toch?

Op de terugweg praatte hij weinig. Zijn hand op mijn been, zijn blik op de weg.

“Je zei niet dat je van tekenen houdt,” zei hij ineens.

“Ik heb het ook niet ontweken. Het kwam gewoon niet ter sprake.”

Hij zuchtte. “Ik wil gewoon weten wat je denkt. Wat je voelt. Ik wil alles van je.”

Zijn stem klonk breekbaar. Bijna verdrietig.

“Je krijgt alles,” fluisterde ik.

Die nacht sliepen we bij mij. Zijn armen strak om me heen, alsof ik kon verdwijnen als hij me niet vasthield.

We maakten opnieuw liefde. Langzaam. Zacht.

Ik had nog nooit iemand gehad die me aankeek alsof hij mijn hele ziel las.

En voor het eerst dacht ik: misschien is dit het. Misschien is dit wat mensen bedoelen met 'ware liefde'.

Een paar dagen later belde ik hem laat in de avond.

"Ben je thuis?"

"Altijd. Kom maar."

Toen ik aankwam, zat hij al in de keuken. Kaarsen. Wijn.

"Ik dacht... misschien heb je een lange dag gehad."

"Ik had vooral zin in jou," zei ik.

Hij glimlachte. Maar iets in zijn blik bleef hangen.

Die avond, toen we op de bank zaten, pakte hij mijn telefoon.

"Mag ik even je scherm zien?"

"Waarom?"

"Gewoon, nieuwsgierig.

Jij appt nooit tijdens dates. Dat is zeldzaam tegenwoordig."

Ik gaf het met tegenzin. Hij scrolde niet, maar keek even naar het beginscherm. Foto's, apps. Niks spannends.

"Toch fijn," zei hij. "Geen geheimen."

Ik knikte. Maar het voelde als een test. Eentje die ik ongemerkt gehaald had.

Of net níet.

De week erop stelde hij voor om langs mijn moeder te gaan.

"Ik wil weten waar jij vandaan komt," zei hij. "Als we straks echt samen gaan wonen, wil ik álles van je leren kennen."

Ik belde mijn moeder. Ze was verbaasd, maar blij.

En stiekem ook nieuwsgierig. "Is dit serieus, Brooke?"

"Ja," zei ik. "Denk ik wel."

Mijn moeder had haar best gedaan. Woonkamer opgeruimd, geurkaarsen, zelfgebakken cake. Ze stelde vragen, maar niet opdringerig.

Axel speelde de perfecte schoonzoon. Charmant, beleefd, grappig. Pas toen hij op de gang even haar fotomuur bekeek, viel iets me op. Hij bleef staan bij een foto van mij en mijn vader, genomen voor zijn dood.

Axel zei niets, maar zijn blik werd donker.

"Je lijkt op hem," zei hij.

"Dat zeggen mensen vaker."

Hij draaide zich naar me toe. "Houd je van hem?"

Ik fronste. "Hij is mijn vader. Natuurlijk houd ik van hem."

Axel knikte langzaam. "Misschien is dat waarom je zo voorzichtig bent. Je bent bang dat mensen ook ineens weg kunnen zijn."

"Misschien wel," zei ik zacht.

Hij nam mijn hand. "Ik ga nergens heen."

Die avond, bij het afscheid, fluisterde hij in mijn oor:

"Ik wil dat jij de enige bent die ooit dit van mij ziet."

Ik wist niet wat hij bedoelde. Maar ik voelde het.

Ik voelde alles.

Hoofdstuk 6 – Niet zoals gepland

Er zijn momenten waarop je denkt: dit is het.

Geen fanfare, geen filmische soundtrack. Gewoon een stille zekerheid die zich nestelt in je borst, warm en stevig. Zo voelde het de laatste weken met Axel.

Onze dagen vloeiden in elkaar over. Ochtenden waarin hij koffie voor me maakte. Nachten waarin we te dicht op elkaar lagen in een bed dat ineens te klein leek. Hij kende de manier waarop ik mijn haar vastmaakte als ik gestrest was. Ik kende het rimpeltje boven zijn wenkbrauw als hij zich ergens op concentreerde.

We waren... echt.

En dat voelde als thuiskomen.

Op een vrijdagavond had hij mijn woonkamer omgetoverd tot een soort geïmproviseerde spa. Kaarsen, zachte muziek, een plaid op de vloer.

“Massage?” vroeg hij met een scheve glimlach.

Ik lachte, ging zitten. “Wat heb jij vanavond op je geweten?”

Hij knielde achter me, zijn handen warm op mijn schouders.

“Misschien wil ik je gewoon verwennen.”

Zijn vingers vonden langzaam de spanning in mijn nek, zijn duimen cirkelden met zorg over mijn huid. Ik voelde mijn lichaam zachter worden onder zijn aanrakingen.

“Je ruikt naar vanille,” fluisterde hij.

“Bodylotion.”

“Je moet me waarschuwen als je zo gevaarlijk bent.”

Hij draaide me om, keek me aan met die blik waar ik telkens in verdronk.

Zijn mond vond de mijne zacht, traag, hongerig.

Zijn handen gleden langs mijn zij, onder mijn shirt, over mijn rug.

Hij raakte me alsof ik breekbaar was. Alsof ik gemaakt was om vast te houden, te verkennen, maar nooit los te laten.

We verplaatsten ons naar de bank, waar ik hem boven me voelde. De warmte van zijn lijf, de spanning in zijn handen, zijn adem tegen mijn hals.

Mijn shirt verdween. Zijn lippen volgden de lijn van mijn sleutelbeen, traag, alsof hij het wilde onthouden.

Hij fluisterde mijn naam terwijl hij me uitkleedde. Niet gehaast. Niet als een man die alleen wilde nemen maar als iemand die alles wilde voelen.

Mijn huid tintelde onder zijn aanrakingen. Hij nam zijn tijd, bestudeerde elke reactie, elke rilling. Zijn vingers vonden hun weg naar plekken waar ik me bijna niet meer bewust van was.

Toen hij in me bewoog, hield hij mijn blik vast geen haast, geen druk.

Alleen wij.

Alleen dit.

En toen het stil werd, lag ik tegen hem aan, zijn vingers door mijn haar strijkend, mijn hart bonzend in een ritme dat niet alleen van mij leek te zijn.

De dagen erna voelde ik me... vreemd.

Niet verdrietig. Niet ziek. Maar anders.

Alsof mijn lichaam niet helemaal van mij was.

Ik was moe. Mijn borsten deden pijn. En plots rook alles anders. Overweldigend.

Koffie, mijn grootste liefde, stonk ineens.

Ik lachte er nog om tegen Axel. "Misschien heb ik een virus. Of een zesde zintuig ontwikkeld."

Hij lachte mee, trok me tegen zich aan. "Of je bent gewoon overwerkt. Jij loopt jezelf altijd voorbij."

Maar ergens, diep vanbinnen, begon iets zich samen te trekken.

Toen mijn menstruatie drie dagen te laat was, begon ik te tellen.

Niet hardop, maar in mijn hoofd.

Ik wist het.

Voor ik het wist.

Ik kocht de test in een drogist aan de andere kant van de stad.
Capuchon op. Oordoppen in. Alsof ik dan kon doen alsof het
allemaal niet echt was.

Ik wachtte tot ik alleen thuis was.

Ik legde de test op de rand van de wasbak.

Twee minuten. Twee lijnen.

Twee.

Ik zakte neer op de badkamervloer. Mijn ademhaling te snel, te
oppervlakkig.

Zwanger.

Het woord resoneerde in mijn hoofd als een echo in een lege kamer.
Ik legde een hand op mijn buik. Nog niets te zien. Nog niets te
voelen. Maar het was er.

Iets levends. Iets... van ons.

En gek genoeg, ondanks de paniek, voelde ik ook iets anders.

Een soort zachtheid. Een begin.

Ik besloot het hem te vertellen diezelfde avond.

Niet omdat ik dacht dat hij zou juichen.

Maar omdat ik geloofde in ons.

We hadden alles gedeeld. Hij had gezegd dat hij me nooit los zou
laten. En ergens... wilde ik geloven dat dit niet het einde zou zijn.

Maar juist het begin van iets groters.

Hij kwam binnen met een doos sushi en een flesje bubbels.

“Voor de gelegenheid,” zei hij. “Gewoon... omdat je jij bent.”

Ik glimlachte, maar mijn maag draaide.

“Slecht nieuws,” zei ik,

“ik denk niet dat ik sushi binnenhoud vanavond.”

Zijn wenkbrauw trok op. “Waarom niet?”

Ik haalde diep adem.

“Ik ben zwanger.”

Het was alsof iemand de kamer uitwiste.

De muziek. De lichten. Zijn lach. Hij stond stil, met het tasje in zijn
hand. Zijn ogen leeg. Zijn mond op een kier. “Zwanger?” herhaalde
hij. Alsof het woord iets raars was in zijn mond.

Ik knikte. "Ik weet dat het vroeg is. Maar..."

"Brooke..."

Hij zette het tasje neer. Liep naar het raam. Bleef daar staan.

"Zeg alsjeblieft iets," fluisterde ik.

Hij draaide zich langzaam om. "Dit... dit is niet wat we afgesproken hebben."

"We hadden niets afgesproken. Dit gebeurde. En ik... ik weet niet hoe, maar ik voel iets. Ik wil dit houden."

Hij lachte. Kort. Leeg.

"Houden?"

Hij kwam dichterbij. Zijn ogen flikkerden.

"Brooke. Denk na. We zijn jong. We wonen niet eens samen. Jij hebt geen vaste baan. En ik... Ik ben nog niet klaar voor dit. Voor een kind. Voor... een heel leven dat ineens van ons afhangt."

"Denk je dat ik dat wél ben?"

Mijn stem brak. "Ik ben ook bang, Axel. Maar ik voel het. En het is van ons. Dit is niet zomaar een ongelukje. Dit is iets wat er is. Wat leeft."

Hij staaarde naar de vloer.

"Je weet wat dit betekent, toch? Als je het houdt... dan verandert alles. Dan verlies ik jou."

De kamer werd ijskoud.

"Wat bedoel je daarmee?"

"Ik hou van je, Brooke. Maar dit..."

Hij maakte een gebaar naar mijn buik. "Dit ben ik nog niet. En ik weet niet of ik het ooit zal zijn."

Het voelde alsof hij zijn hand door mij heen stak, iets losrukte en liet vallen.

Hij bleef die nacht niet slapen.

Hij vertrok met een vage belofte dat we "nog zouden praten".

Geen kus. Geen aanraking. Alleen stilte.

Ik lag op de bank. Hand op mijn buik.

En voor het eerst sinds weken... voelde ik me weer alleen.

Hoofdstuk 7 – Stilte na het woord

De dagen die volgden waren vreemd leeg.

Niet stil. Niet rustig. Maar leeg.

Alsof iemand de klank uit mijn wereld had gehaald en er een doffe echo voor in de plaats had gezet. Alles voelde vertraagd. Mijn koffie smaakte nergens naar. Mijn bed was te groot, de nachten te kort.

Axel had niets meer laten horen.

Geen telefoontje. Geen bericht. Geen gebaar.

Alleen de herinnering aan zijn ogen toen ik het hem vertelde. Koud.

Afwezig. Alsof ik ineens een ander was geworden.

Ik had gehoopt dat hij gewoon even moest wennen. Schrikken.

Maar nu, na vijf dagen stilte, voelde het meer als onverschilligheid.

En dat sneed dieper dan woede.

Janne stond die vrijdagavond bij de bar met haar handen in haar jaszakken en haar blik scherp op mijn gezicht.

“Je ziet eruit alsof je op je eigen begrafenis bent geweest,” zei ze.

Ik haalde mijn schouders op. “Misschien is dat ook een beetje zo.”

Ze trok me meteen tegen zich aan. “Kom. Eén drankje. Dan praten we.”

Binnen in het café was het warm en rumoerig. De geur van bier, warme jassen, en iets van kaneel hing in de lucht. Het soort geur die je normaal geruststelt.

Amir zat al op ons te wachten, twee barkrukken gereserveerd. Hij glimlachte toen hij me zag, maar zijn ogen werden snel serieuzer.

“Ik hoorde dat je wat... heftig nieuws hebt,” zei hij voorzichtig.

Ik ging zitten, trok mijn jas uit, legde mijn handen in mijn schoot.

“Ik ben zwanger.”

Janne’s hand gleed direct over mijn rug. Amir keek me even aan, toen naar zijn glas.

“En?” vroeg hij. “Wil je het?”